

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja -2020. nyár-ősz



Cikkeket, beszámolókat a deszkaszalkak@gmail.com címre várunk
www.deszkatemplom.tirek.hu tel.: 46/506-613

Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy u. 21.
hivatali idő: hétfő, péntek 9-12 óra, kedd 14-17óra, csütörtök 15-18 óra

„Ekkor azonban így szóltam hozzájuk: Magatok is látjátok, hogy milyen bajban vagyunk: Jeruzsálem romhalmazzá vált, kapui tűzben égtek el. Jöjjetek építsük fel Jeruzsálem várfalát, hogy ne gyalázhassanak többé bennünket... Akkor ezt mondtam az előkelőknek, az előjáróknak és a nép többi tagjának: A munka sok, és nagy területen folyik, és mi a várfalon elszéledve, messze vagyunk egymástól. Ezért bárhol vagytok, ha a kürt hangját halljátok, gyűljetek ide hozzánk! Istenünk harcol értünk!”

Neh 2,17. 4,13-14

Bajban vagyunk - mondták őseink 100 évvel ezelőtt, amikor megtudták, hogy aláírták a békediktátumot, és Magyarország darabokra szakadt. Bajban vagyunk – szólhattak összeszorult szívvel a megmaradt Magyarországon, mikor kiderült, hol húzták meg az új határokat. Bajban vagyunk - kiálthattak eleink könnyes szemmel Kárpátalján, megrendült lélekkel Erdélyben és kétségbeesetten Felvidéken. Bajban vagyunk - mondhatták dédszüleink, üknagyapáink szerte a Kárpát-medencében, amikor meghallották, megtudták és megértették, a tollvonások Trianonban darabokra szakították az 1000 éves országot. Csak sejteni tudjuk, mit éltek át eleink 1920-ban 100 évvel ezelőtt, amikor egy világ omlott össze bennük és körülöttük.

Ezt a két szót mondta ki Nehémiás is. Bő négy évszázaddal Krisztus születése előtt megérkezik Jeruzsálembe, három

napon át végigjárja a város lerombolt falait, végignézi a tűzben megégett kapuit, és akkor mondja ki: bajban vagyunk. Jeruzsálem romhalmazzá változott, kapui tűzben égtek el.

De alig fejezi be ezt a néhány szót, alig teszi ki a pontot a mondat végére, rögtön így folytatja: jöjjetek, építsük fel! Valami különös isteni erővel mondta ki ezeket a szavakat. Nehémiás maga is bizonysgot tesz arról: tettekre indította szívemet az én Istenem Jeruzsálemért. És ez volt a fordulópont. Nemcsak elkeseredett, nemcsak azt állapította meg szomorúan, hogy bajban vagyunk, hanem azt is kimondta: építsük fel. Amikor látta a rombolás nyomait a várfalakon, amikor látta a tűzben elégett kapuk maradványát a porban -igaz több évtizeddel a pusztítás után -, tudta, a babiloni birodalom már a múlté, és eljött az építésnek az ideje.

Persze sok mindent lehet építeni. Lehet határokat is építeni, ahogyan azt 1920-ban, száz évvel ezelőtt fel is építették. Lehet árkokat is építeni, a szó szoros értelmében és az emberi lelkekben is, fel is építették. Az elmúlt évszázad számos példát mutat számunkra, hogyan építettek árkokat az emberi lelkekben, hogyan húztak határokat ember és ember közé. Az erdeményt jól ismerjük: ami korábban egy volt, ami együvé tartozott, azt ezekkel a lelkekben épített árkokkal valóban szétválasztották. Az árok egyik oldalán is emberek, a másik oldalán is, talán szomszédok is voltak, és ezért egyik a másikban ellenséget lát. Ezért nem elég kimondani a nehémiási jelszót, építsük

fel, de azt is fontos hozzá tenni, mi az, amit fel kell építenünk? Milyen munkára hívjuk egymást, amikor kimondjuk, építjük fel?

Nehémiás tudta, Jeruzsálem várfalát kell felépíteni. Azt a várost kell körülvenni megerősített várfallal, ami létüknek, hitüknek a középpontja. Mert Jeruzsálem várfalát megépíteni azt jelenti, a megmaradásukat biztosítani. Jeruzsálem várfalát megépíteni azt jelenti, megvédeni hitüket, nyelvüket és törvényeiket.

Jeruzsálem várfalának megépítésénél minden téglával az elkövetkező nemzedékek megmaradásának felteleteit építik.

Ezért nem mindegy, hogy mit építünk. Tulajdonképpen sok-sok évszázaddal Nehémiás után, 100 évvel a Trianoni békediktátum aláírása után, nekünk is hangzik a várfal építő Nehémiás felhívása: Jöjjetek, építsük fel Jeruzsálem várfalát.

Azaz jöjjetek, építsük fel azt, ami a hitünknek s nyelvünknek a megőrzését lehetővé teszi, a megmaradásunkat és a jövőnket biztosítja. Ezért hív bennünket is Nehémiás a várfalra. Ezen a várfalon mindenkinek van helye. Mert várfal a konyhaasztal, amit a családunkkal körbeveszünk, várfal a gyermekünk ágya, ahol esténként gyermekünkhöz leülünk, és vele imádkozunk. Várfal a

katedra, ahol anyanyelvünkön tanítjuk a felnövekvő generációt, várfal a munkahelyünk, ahol hűséggel végezzük a munkánkat, várfal a szószék, ahol Isten igéjét hirdetjük, és várfal minden hely, ahol élünk, ahol a hitünkben és a nyelvünkben való megmaradásunkat és a jövőnket építjük.

Jöjjetek hát és építsük fel! Ez a 100. évforduló nem csak azt üzeni nekünk, bajban vagyunk, hanem arra hív, hogy épít-

sünk. Jöjjetek, építsük fel a mi Jeruzsálemünket, a megmaradásunk és jövőnk védelmét biztosító várfalat.

Azonban nem mindegy, hogyan építünk. Nehémiás így szól az övéihez: a munka sok, és nagy területen folyik. És mi elszéledve vagyunk egymástól. Körülnéz, látja a kőhalmokat, a romos falrészeket, a hatalmas réseket. Bárhová néz, mindenütt a munkát látja. Tudja, nem jut mindenhová elegendő ember. Milyen nagy

területen kellett dolgozniuk? Nem tudjuk pontosan. Talán sok száz négyzetméteren. Mindenesetre nagy területen, ezért fogalmaz így a várfalépítő: a munka sok, és nagy területen folyik.

Mintha nekünk szólna. Ha a megmaradásunk és jövőnk védelmén akarunk dolgozni, ha ezt lelkiismeretesen és hűségesen akarjuk végezni, akkor mi is ezt

„SOK-SOK ÉVSZÁZADDAL NEHÉMIÁS UTÁN, 100 ÉVVEL A TRIANONI BÉKEDIKTÁTUM ALÁÍRÁSA UTÁN, NEKÜNK IS HANGZIK A VÁRFAL ÉPÍTŐ NEHÉMIÁS FELHÍVÁSA: JÖJJE-TEK, ÉPÍTSÜK FEL JERUZSÁLEM VÁRFALÁT. AZAZ JÖJJE-TEK, ÉPÍTSÜK FEL AZT, AMI A HITÜNKNEK S NYELVÜNKNEK A MEGŐRZÉSÉT LEHETŐVÉ TESZI, A MEGMARADÁSUNKAT ÉS A JÖVŐNKET BIZTOSÍJTJA. EZÉRT HÍV BENNÜNKET IS NEHÉMIÁS A VÁRFALRA. EZEN A VÁRFALON MINDENKINEK VAN HELYE.”

látjuk, és ezt érezzük: a munka sok és nagy területen folyik. Az egész Kárpát-medencében, az elcsatolt területeken és az anyaországban egyaránt, ahová fordítjuk a szemünket, azt látjuk, a munka sok. A megfásult lelkek, az elköltöző fiatalok, az elgyengült idősek, az elnéptelenedő falvak, az anyagiassá gondolkodás áldozatai, a carpe diem (élj a mának) életszemlélet hívei, mind azt üzenik nekünk: a munka sok és nagy területen kell folytatni. De folytatni kell.

Hogyan kell folytatni? Nehémiás bölcs tanácsa, számunkra is útmutatást ad. Nagyon lényeges üzenettel fejezi be az övéihez intézett szavait: ha a kürt hangját halljátok, gyűljetek ide hozzánk! Istenünk harcol értünk! A várfalon van egy kürt, ami újból és újból megszólal. Ha megszólal, ez azt jelenti, Nehémiás emberei tegyék le a szerszámot, és menjenek oda hozzá. Bárhol is legyenek a várfalon. Így találkozhatnak, és megélhetik: együtt vagyunk, egy ügyet szolgálunk, összetartozunk. Amikor pedig összegyűlnek, hallhatják az üzenetet: Istenünk harcol értünk. Ez az ügy szent ügy, nem

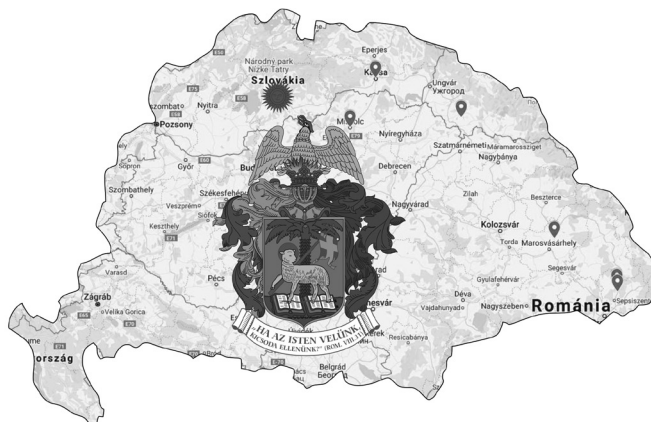
vagyuk egyedül a várfalon.

Mi sokszor érezzük az erőtlenségünket, talán az elszigeteltséget is. Gyakran el is csüggedünk, még kétségkedünk is, de éppen ezért van szükségünk a kürtre. Ezért van szükségünk a kürt szavára, hogy újból és újból megszólaljon. Ilyenkor mi is letesszük a kezünk ből a szerszámot, kilépünk a napi körforgásból, összegyülekezünk és találkozunk. Megéljük az összetartozás örömét, és halljuk az Isten üzenetét.

Most is megszólalt a kürt Miskolcon, Salánkon, Gernyeszegen, Mikóújfalun, Oltszemen és itt Kassán is. A technika segítségével találkozhattunk egymással, megélhettük az összetartozást, és mielőtt visszamennénk a várfalra, ki-ki a maga helyére, halljuk az ige üzenetét mi is: Nem vagy egyedül a várfalon, folytasd az építést, Istenünk harcol értünk!

Ha Isten velünk, kiesoda ellenünk? Ámen

*Orémos Zoltán
a kassai refomátus gyülekezet
lelkipásztora*



GYÜLEKEZETÜNK VETEMÉNYESKERTJE

Iskolán kívüli digitális tanrend

Már a cím is furcsa, eddig nem ismert dologról árulkodik. Azonban mára már megtapasztal-ta diák, tanár és szülő is, mit is jelent mindez.

Március 16-tól erre a munkarendre tért át az ország minden iskolája, így a Jókai is. Egy hét átállási idő alatt nekünk, tanároknak is meg kellett tanulni a Teams program használatát, és a gyerekekkel is meg kellett ismertetni. Ez az a felület, amelyet a szülők is nap mint nap láttak, és segítettek gyermekeiket ha elakadtak valamiben.

Az érdekes, számítógépes elfoglaltság először minden diáknak tetszett, ám az első lelkesedés alábbhagyott, és rájöttek, hogy mégis hiányoznak a tanári magyarázatok, esetleg maga a tanár is, de az osztálytársak, barátok személyes jelenléte is pótolhatatlan. Ám nekünk is hiányozott minden gyerek: jó és csintalan egyformán. Később beindultak a videós órák, amelyek lehetővé tették a közvetlen kapcsolatot.

A szülők otthon biztosították a családi háttérrel, segítettek, ha kellett.

Nem volt könnyű időszak, ám mindenki tette a dolgát, ezért mindenkit megillet a köszönet.

A híreket hallgatva nem lélegezhetünk fel, nem gondolhatjuk, hogy egyszeri és megismételhetetlen a digitális tanrendre való átállás. Azonban már nem fog felkészületlenül érni senkit, és sokkal könnyebben vehetjük majd az akadá-

lyokat.

Bízunk abban, hogy „Isten erőt ad minden csatához, bölcsességet minden döntéshez, és bé-két, ami felülmúl minden értelmet.”

*Kozma Sándorné
pedagógus*

Nyári tábor a Jókaiiban

A digitális oktatás befejezése után iskolánk három hetes nyári tábort szervezett. Az első turnusban közel száz gyerek vett részt, akik nagyon örültek, hogy a hosszú karantén után újra találkozhatnak osztálytársaikkal. Mindennapjaikat tartalmas, színes programok gazdagították. Kézműves foglalkozások keretében kavicsot festettek, hűtő mágneset, papírmásét, liszt lufit, barátságkarkötőt készítettek a gyerekek.

Interaktív foglalkozást tartottak táborozóink számára a „Bogaras vagyok” nevű csapat tagjai, ahol a tanulók kézbe vehették a számukra kicsit furcsa, meglepő, különleges, szokatlan rovarokat.

A következő napon az Avalon Park Maya játszóházában töltöttek el egy tartalmas napot, ahová a Dotto szállította fel a táborozókat, akik a kedvezőtlen időjárás ellenére is jól érezték magukat. Az iskolában eltöltött időt ugráló vár, fagyizás, kinti-benti játékok, sport és kerékpáros ügyességi versenyek színe-

sítették.

A hét záróprogramjaul az Edi-land játszóházban töltöttek egy délelőttöt a gyerekek, ahol fantasztikusan érezték magukat.

A második hét legérdekesebb programjaként a DVTK Szabadidőparkban többek között kipróbálták a drótkötélpályát és a szabadtéri játszóteret.

A következő délelőttön madárbemutatót vettek részt, ahol megsimogathatták a madárhálóval fogott madarakat, és megfigyelhettek egy madárgyűrűzést.

Koncsol Kincső szerint a legklasszabb program a Maya Játzópark volt, mert hosszú idő után végre együtt lehetett a barátjával játszani.

Vincze Lillának azonban a bogaras bemutató volt a legérdekesebb, mert kézbe lehetett fogni a sáskákat, tücsköket, bogarakat. Szívesen haza vitte volna őket. Reméljük sok érdekes élménnyel gazdagodtak a gyerekek.

Alsós tanítók

Levelező klub a Jókaiiban

A Deszkaszálkák előző számában olvashattak arról a testvérek, hogy iskolánkban meghirdettünk egy levelező klubot, azzal a céllal, hogy a gyerekeket egy kicsit közelebb hozzuk gyülekeztünkhez. Tíz feladatlapot kaptak azok, akik belevágtak a sorozatba. Általában az alsóbb évfolyamokon volt nagyobb a mozgolódás, a felsőbb évfolyamok kevésbé bizonyultak érdeklődőnek. A 94 beküldőből 4 volt az, aki minden alkalommal, időben visszaküldte a válaszkat. A karantén időszakát is sikerült áthidalni, amikor is online formában tettük elérhetővé a soron következő részeket, aminek megvalósításában segítségünkre volt iskolánk igazgatóhelyettese, Gólya Zoltán is, akinek ezúton is hálásan köszönjük közreműködését.

A válaszlapon javítójaként elmondhatom, hogy hatalmas öröm volt alkalomról alkalomra látni, hogy milyen lelkesen töltik ki a gyerekek a feladatlapokat, színeznék, vagy éppen saját rajzaikat csatolják a megoldások mellé. Az első osztályosok esetében megerősítő volt



pedagógusnap a Jókaiiban

az a tudat is, hogy a gyerekek mindezt szülői segítséggel végzik, tehát egy közös munka van a háttérben, ami igazán nagyra értékelendő.

Álljon itt még pár gondolat a javítást végző néhány gyülekezeti tagunk részéről:

„Minden feladatlapot én is elolvastam, nagyon tetszettek a történetek. Nagyon vártam, hogy hány gyerkőc fogja megoldani a feladatokat. Külön örömet okozott nekem, hogy az egyik legkitartóbb diáknak ösztől az osztályfőnöke leszek. Hálás vagyok érte.” (Skultéty Katalin)

„Nagy öröm volt bekapcsolódni a levelező klub munkájába és megtapasztalni Isten jelenlétét a gyermekek munkáiban. Remélem, hogy következő tanévben nagyobb létszámmal folytatódik a levelező klub.” (Bányai Tamás)

„Nagyon jó volt közelebről megismerni iskolánk tanulóit a program által. Az 5. évfolyamos tanulók feladatlapjait javítottam ki. Mindig vártam, hogy kik küldik vissza, sajnos volt néhány diák, aki idő közben lemorzsolódott. A járvány miatti bezártság alatt egy rövid időre szünetelt a program, nagyon örültem, amikor lehetőség nyílt az online módon való folytatásra. Az egyik kisdiák, amikor visszaküldte a feladatlapot, írt pár kedves szót is a helyzetre való tekintettel, nagyon örültem neki.

Remélem, hogy jövőre is folytatódik a levelezés.” (Rónai Tímea)

Két gyerkőc, ill. szülei részéről pedig a következő visszajelzést kaptuk:

„Norbi (1.A oszt.) hazahozta első alkalommal az újságot, valószínűleg nem is

tudta miről szól ez, de eléggé érdeklődő volt és az újdonságokon mindig fellelkesül. Tetszett neki, hogy „levelezni” kell, a tanító néninek kell odaadni és mindig kap visszajelzést. Az Évi és Tomi történeteket szerette a legjobban, a tanulságokat is szépen észrevette a történetekben. Végül is együtt olvastuk el, én olvastam főként a szöveget ő pedig a képek esetében kiegészítette a mondatokat. Ez is úgy vettem észre, hogy tetszett neki, azaz hogy együtt „dolgoztuk fel” a történetet. Utána a kérdéseket is ügyesen megválaszolta, azt már önállóan csinálta meg, a történetek lényegi mondanóját jól megértette. Összességében úgy vettük észre tetszett neki, várta mindig az újabb kiadványokat.” (dr. Kovács Péter)

„Azért vágtam bele a Deszkatemplom levelezőklubos feladataiba, mert szerettem a rejtvényeket, az ifjúsági istentiszteleteken is gyakran kapunk feladatlapokat. Ezeket a színes, szép feladatlapokat is nagyon szerettem. Érdekesekek és érthetőek voltak a történetek. Sok bibliai igét is megtanultam általuk.

Köszönöm a jutalmul kapott könyvtalványt, melyből egy új fordítású Bibliát szeretnék vásárolni, mivel nekünk csak régi fordítású van.” (Kopcsó Nándor 6.C)

Zárásképp a gyerekek egy emléklapot kaptak tőlünk, amiben – az elérhetőségek megadása mellett – arra biztatjuk őket, hogy bátran vegyék fel a kapcsolatot a javítójukkal.

Sokszor megfogalmaztuk már azt, hogy a gyerekek irányába a mi vágyunk és

reménységünk is az, hogy Jézust személyesen megismerhessék. Ha pedig mindez a mi gyülekezetünkön belül történhet meg, azért külön hálásak lehetünk.

*Kovács Andrea
presbiter*

Zempléni élménytábor

A tavaly megrendezett főnagysági erdei tábor sikerén felbuzdulva úgy gondoltuk, hogy idén is szervezünk élménytábort. A nyári táborozás hatalmas élmény valamennyi gyerek számára, amire felnőttként is nagyon szívesen emlékszünk vissza, ezért szeretnénk mi is hagyományt teremteni a Jókaiiban.

Az érdekes ott alvós öt napot 2-5. évfolyamos kisdíákjainknak hirdettük meg. Helyszínül Telkibányát választottuk. A kis falu a Zempléni-hegység ékszerdoboz, a nyugalom szigete. De járásnyi közelségben is vannak látnivalók, amivel hasznosan eltölthetjük majd az időt. Mátyás király kútja jó fél óra gyaloglásra van, ahol tényleg megfordult életében a király. Telkibányán az aranybányászat mellett a helyi ásványok felkutatásának is nagy hagyománya van. Természetesen mi is megpróbálunk majd kincseket keresni programjainkon. Szeretnénk, ha a tábor minden pillanata a vidámságról és meglepetésről és a sikerélményről szólna, ezért számtalan játékkal, vetélkedővel, kihívással, kalanddal készülünk.

Folyamatos játékokra és fogékonyságra invitál minket a természet, a falu fák-

kal ölelt, apró ligetes területei, ezért becsempésztünk a napokba, a gyerekek gondolkodásába egy kis természetvédelmet és életmódváltást is.

Azt gondoljuk, az otthon eltöltött hetek után még jobban fog esni a természet közelsége, a barátokkal eltölthető szabadság, a technika világából való kiszakadás. Szeretnénk mosolyt csinálni minden kis táborozónk arcára, s egyedülálló, maradandó élményt szerezni nekik.

*Kurys – Tátrai Éva
pedagógus*

Kerékpáros vándortábor a Bükk és az Aggteleki-karszt vonulatain

Örömmel tudatom, hogy a Jókai iskola történetében először kerül sor kerékpáros vándortábor megrendezésére. Tizennégy felső tagozatos tanuló, két pedagógus és a Magyar Kerékpáros Turisztikai Szövetség útvonalfelelőse vállalkozik arra, hogy a hétnapos tábor során 150 km távolságot leküzdve minél jobban megismerje a Bükk, az Aggteleki-karszt és a köztük elterülő dombvidék természeti és kulturális értékeit. Lesz részünk izzasztó hegymenetben és hajat borzoló ereszkedésben egyaránt. Táborunk másik fontos célja, hogy minden tanuló kicsit jobban megismerje önmagát, tisztában legyen akaraterejével, mely még egy végigtekert nap végén is energiataralékok mozgósítására tudja készíteni a testet. Az útvonalat hegyikerékpárokkal fogjuk teljesíteni, minden nap más

szálláshelyen térünk nyugovóra, csomagjainkat külön autó fogja előrevinni a következő szálláshelyre. A tábor díja magában foglalja egy jó minőségű hegyikerékpár használatát is, így akik már kinőtték saját, otthoni kerékpárjukat azok is biztonsággal tudják a túrát teljesíteni.

Egy ekkora feladatnak nem szabad csak úgy nekimenni, ezért már a tábor kezdete előtt két felkészülési túrát valósítottunk meg a gyerekekkel, melyek a Miskolc – Ómassa – Miskolc és a Miskolc – Miskolc-Tapolca – Varga-hegy útvonalakon haladtak, előbbi 44 km, utóbbi 24 km távolságú. Ezen alkalmak során a résztvevők megtanulták a kerékpáros csoportban szokásos legfontosabb szabályokat, az együtt haladás és az egymásra figyelés, segítőkészség fontosságát.

Iskolánk pedagógiai programjában kiemelt hangsúlyt kap a tehetség kibontakozásának elősegítése, a szellemi kincskeresés a „13 T” pedagógiai programja alapján, mely programot a gyerekekkel, szülőikkel, fenntartóval való egyetértésben, szeretetteljes, befogadó légkörben törekszünk megvalósítani. Bízunk ben-

ne, hogy a vándortábor napjai kiváló alkalmat fognak jelenteni törekvéseink megvalósításához. Imádkozunk, hogy a Jóisten óvó tekintetével védve, élményekkel gazdagodva érkezünk haza.

*Gólya Zoltán
szervező tanár*

Jubileumi tanévnyitó igei köszöntő

*Legyenek láthatóvá tetteid szolgáládon,
és méltóságod fiaikon! Legyen velünk
Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink
munkáját tedd maradandóvá, kezeink
munkáját tedd maradandóvá! (Zsolt
90:16-17)*

Ezt az igét tettük ez ünnepi alkalom meghívójára. Azért választottam éppen ezt az igét, mert egy oktatási intézményben dolgozni nem feltétlenül a leghálásabb feladat. Gyerekeket tanítani, nevelni mindig a jövőre nézve kell. Fontos, hogy jól sikerüljön egy-egy felelet, dolgozat, felvételi vizsga, de a lényeg az, ami ezeken túl van, ami ezekből összeáll majd.



kerékpáros tábor

Történelmet nem lehet csak úgy tanítani: amögött életek, történetek, tragédiák vannak, amikből okulni, tanulni kell és ami erősíti, kiformalja az identitást. Az irodalom ugyanígy. A nyelveket sem azért tanítjuk, hogy legyen egy nyelvvizsgapapírja valakinek, hanem hogy beszélni

tudjunk másokkal, táguljon a horizontunk, kapcsolatba kerüljünk másokkal, más gondolkodásmódokat, kultúrákat megismerjünk és eközben a saját identitásunk, személyiségünk is erősödjön. És sorolhatnám, hogy az informatika, a természettudományok mind segítenek abban, hogy jobban megértsük ezt a világot és felelősen, bölcsen éljünk vele, benne.

Sajnos egy pedagógus nem mindig látja a munkája eredményét, mert később érik be az. De olyan jó, hogy

Isten azért megengedi olykor ezt meglátni mégis.

Kérjük is az Urat, hogy kezeink munkáját Ő tegye maradandóvá. Hogy ne legyen hiábavaló a befektetett rengeteg pénz, idő, energia, amit akár a felújításba, bővítésbe, tanításba fektetünk.

Egy új tanév kezdődik, mégpedig jubi-

leumi, 20. református intézményként. Méltó és helyes megállnunk egy kicsit. Ez már-már egy emberöltő. Már olyanok is járatják ide a gyermekeiket, akik maguk is ebben az iskolában, mint református intézményben tanultak.

Nem velünk kezdődött ennek az intéz-

ménynek az élete. De nem is velünk fog befejeződni. Gyerekek jönnek, tanulnak, nőnek és mennek tovább. Még a lelkészek, tanárok is cserélődnek. DE Az, Akinek a kezébe ajánljuk magunkat, Akitől várjuk, hogy tegye maradandóvá a munkánkat, sohasem változik, Ő örök.

És mi ebben az iskolában éppen abban látjuk az egészséges identitás, önkép kialakulásának kulcsát, hogy Istenre mutatunk. Isten, Aki Jézus Krisztusban eljött ebbe a világba, megmutatta, milyen a tel-

„BBEN AZ ISKOLÁBAN ÉPPE
 ABBAN LÁTJUK AZ EGÉSZSÉ
 GES IDENTITÁS, ÖNKÉP KI
 ALAKULÁSÁNAK KULCSÁT,
 HOGY ISTENRE MUTATUNK.
 ISTEN, AKI JÉZUS KRISZTUS
 BAN ELJÖTT EBBE A VILÁG
 BA, MEGMUTATTA, MILYEN A
 TELJES, BOLDOG ÉLET. MEG
 MUTATTA, HOGYAN LEHET
 BOCSÁNATOT KÉRNI, MEG
 BOCSÁTANI, IMÁDKOZNI, IS
 TENNEL JÁRNI, SZERETNI.
 MI EZÉRT KEZDÜNK MINDEN
 HETET VELE. EZÉRT TANU
 LUNK KERESZTYÉN ÉNEKEKET,
 EZÉRT JÁRUNK TEMPLOM
 BA, NEKÜNK ISTEN NEM AZ
 ÉLETÜNK EGY MARGINÁLIS
 RÉSZE, HANEM AZ ALAPJA. Ő
 ADJA IDENTITÁSUNKAT, RE
 MÉNYSÉGÜNKET, VIGASZTA
 LÁSUNKAT, ÖRÖMÜNKET.”

jes, boldog élet. Megmutatta, hogyan lehet bocsánatot kérni, megbocsátani, imádkozni, Istennel járni, szeretni.

Mi ezért kezdünk minden hetet Vele, az Úrral. Ezért tanulunk keresztyén énekeket, ezért járunk templomba, Nekünk Isten nem az életünk egy marginális része, hanem az alapja. Ő adja identitásunkat,

reménységünket, vigasztalásunkat, örö-
münket.

Ebben az iskolában a hittan nem egy a
sok tantárgy között. Ez az iskola így mű-
ködik, így működtetjük. Ez volt a cél 20
éve és ez ma is. Mert Ő, a mi Urunk nem
változik. A tanterv, a tantárgyfelosztás a
törvényi környezet változik, alkalmaz-
kodunk is hozzá. De a mi Urunk örök és

mi Neki köszönjük az elmúlt éveket és a
jövőnket is az Ő kezébe ajánljuk.

*Almási Ferenc
lelképásztor*



jubileumi tanévnyitó és épületátadó ünnepség



az új épületszárny ünnepélyes átadása



ünnepi istentisztelet a Deszkatemplomban

Hírek óvodánk életéből

Három és fél hónappal ezelőtt nyílt napra vártuk a leendő kiscsoportosokat. Három és fél hónappal ezelőtt anyák napjára, évzáróra, ballagásra, templomi szolgálatra készültünk. Három és fél hónappal ezelőtt rossz hírt kaptunk: ezekből a tervekből semmi nem lesz. Az óvodát be kellett zárni. Rengeteg kérdés

fogalmazódott meg bennünk, melyekre csak jóval később lettek válaszok, de minden kérdésre lett válasz: mit csináljunk most? Mi óvó nénik az intézmény Pedagógiai Programját kezdtük aktualizálni, és online töltöttük fel a zárt csoportokba azokat a feladatokat, amelyeket az oviban együtt végeztünk volna el. Hálás a szívünk a szülői visszajelzésekért, a kedves képekért, videókért. Jó



ünnepi istentisztelet a Deszkatemplomban

volt látni, hogy a kötelék megmaradt, nem engedték el egymás kezét. A dajka nénik a nyáron szokásos nagytakarításba kezdtek bele, csak sokkal alaposabban, jobban figyelve a fertőtlenítésre. Még a kinti játékok festésére is maradt idő, és Peti bácsinak is tudtak segíteni, hogy az öltözőkben a könnyen piszkolódó helyeken mosható festék lábazat kerüljön a falakra. A másik kérdés: megmarad a munkánk, fogunk fizetést kapni? Sajnos

sokfelől lehetett hallani, hogy mennyi ember elvesztette a munkáját, vagy csökkentették a fizetését. Hála Istennek, nekünk a munkánk és a fizetésünk is megmaradt.

Meddig fog ez tartani? Sokáig nem tudunk válaszolni erre a kérdésre, csak figyeltük a hí-

reket és vártunk. Közben Isten megtanított nekünk néhány dolgot: lelassulni, csöndben lenni, többet figyelni Rá, többet beszélgetni Vele, a családunkra figyelni, újra megtanulni együtt lenni, finomakat főzni, sütni, segíteni annak, akinek szüksége van rá, elviselni a bezártságot, hogy nem lehetünk ott, ahol akarunk és azokkal, akikkel akarunk, online kapcsolatot tartani, online istentiszteletet „látogatni”. Ha így fogtuk fel,

hogy Isten tanítani akar valamit ezzel az időszakkal nekünk, ha el tudtuk ezt fogadni, ha Szentlelke segítségével próbáltuk a legjobbat kihozni belőle, akkor nem estünk depresszióba, hanem tudtuk, hogy akik Őt szeretik, azoknak minden a javukra szolgál. Közben Isten kibogozta a szálakat az óvodánkban is. Bár nem volt nyílt nap, rengeteg kisgyermek jelentkezett kiscsoportba. E-mailben lehetett jelentkezni, a visszajelzést is így

kapták a szülők. 31 kiscsoportos kezdte meg szeptembertől az óvodát a Jókai oviban. Megérkeztek a ballagó tarisznyák, lesz ovis ballagás is júliusban. Megtartjuk az új ovisok szülői értekezletét is, szintén júliusban. Szép lassan, ahogy minden hová,

úgy az óvodákba is visszatért az élet, most már gyerek zsvajtól hangos az épület és az udvar. Ezen a nyáron nem lesz szünet, végig nyitva leszünk. Reméljük, hogy tudunk ezzel azoknak a szülőknek segíteni, akiknek elfogyott a szabadság. Soli Deo Gloria!

*Mészárosné Tóth Zsuzsanna
óvodapedagógus*



Presbiteri csendesnap – egy elgondolás egészen váratlan és gyors megvalósulása

2020. március 7-én, szombaton az immár hagyományosnak tekinthető presbiteri csendesnapunkat tartottuk Mályiban. Ilyenkor az év kezdetén mindig kicsit elvonulunk és az együtt töltött idő első felében főleg „dolgozunk”, a második felében pedig a közösséget, egymásra figyelést gyakoroljuk.

Az elmúlt években az egyházlátogatási jegyzőkönyvet beszéltek végig. Az egyházlátogatás egyik alapja az úgynevezett egyházlátogatási jegyzőkönyv, mely felöli egy gyülekezet egész előző éves tevékenységét, életét. Kérdések vannak benne a pénzügyekről, miszsióról, diakóniáról, presbiterokról, az épületekről, felújítási tervekről, hitoktatásról, ének-zeneügyi dolgokról. Ez mindig jó alapot biztosított nekünk arra, hogy a gyülekezetünk teljes előző évét kiértékeljük, átgondoljuk és ezek mentén esetleg korrigáljunk az addigra előkészített adott évi terveinken.

Idén változtatni akartam ezen a megszokott menetrenden. Úgy éreztem, hogy mivel évek óta áttárgyaljuk az egyházlátogatási jegyzőkönyvet, most olyan sokat nem adna az átbeszélés. Ellenben úgy gondoltam, hogy a presbitérium és a gyülekezet is nagyon sok mindent tett az elmúlt években (csak az elmúlt 2 és fél évben, a teljesség igénye nélkül: felújítottuk az óvodánkat; folya-

matban az iskola bővítése; elindítottuk a több generációs gyülekezeti tábor; elkezdtük a gyülekezeti ház felújítását; házassággal, családi étellel kapcsolatos előadásokat szerveztünk; hálát adtunk a templomunk újjáépítésének 20. évfordulóján; evangélizációkat és hitmélyítő alkalmakat tartottunk). Talán kicsit túl is vállaltuk magunkat olykor. A természetes fáradás jeleit kezdtem érzékelni és azt javasoltam, hogy ez az év legyen a lelkünkkel való foglalkozás éve. Ne szervezzünk rengeteg programot, ne kezdjünk sok felújításba, építkezésbe, hanem figyeljünk elsősorban Istenre, magunkra, családunkra és egymásra. Legyen fontos Isten és az ember, aki mellettem van (pl. a templomban).

Ezért felvezető áhítatunk alapigéjéül a *Lk 13:18-21*-et választottam, az aznapi újszövetségi igeszakaszt. Elmondtam, hogy a példázat fő üzenete a növekedés. A gyülekezetben a lelki és a létszámbe-
li növekedés egyaránt fontos, de a lelki fontosabb. Hiszen a világvégi kis falvakban, ahol a még járn tudó elmegy és meglátogatja a járn már nem tudó idős embert és imádkozik vele, érte, ott van még növekedés, noha a templom szinte üres. Létszámbe-
li növekedés már nincs, csak fogyás, de lelki növekedés van és ez a fontosabb. Ezért éreztem szükségesnek, hogy ebben az esztendőben próbáljunk meg nem szaladni, szervezni, építeni olyan sokat, hanem lassítani és megvárni a lemaradókat, együtt haladni a Krisztusban való növekedésben.

Ennek fényében körkérdés formájában minden presbiter szóhoz jutott és beszélhetett magáról, illetve arról, hogy látja a maga szolgálatát a presbitériumban, illetve abban a munkacsoportban, amelynek részese. – Nagyon hasznos volt az együtt töltött idő, de mint minden jó dolognál, itt is azt tapasztaltuk, hogy kevés volt mindenre a megszabott időkorlát.

Azonban a csendesnapnak volt más programja is, mégpedig a felüdülés, egymás jobb megismerése játékos-vetélkedős formában. Ehhez Tanászi Árpád nagytiszteletű urat hívtam segítségül, aki feleségével és fiával érkezett közénk. Rengeteg tréfás vetélkedővel a mai modern szóhasználattal élve csapatépítő tréninget tartott, melyben egymással vetélkedve, másokkal összedolgozva kellett ügyességi- és gondolkodást igénylő feladatokat megoldani.

A napot közös ebéddel zártuk. Annak külön örültem, hogy nem egy asztalhoz kerültem a Nagytiszteletű úrral és családjával, mert így hallottam később a presbiter testvérektől, hogy milyen jól beszélgettek velük az ebéd során.

Március 7-én volt a csendesnapunk, egy

héttel később úrvacsoráztunk és el sem bírtuk volna képzelni, hogy a rákövetkező vasárnaptól 2 hónapig nem mehetünk majd templomba, nem találkozhatunk. A nap témája az egymásra-, a befelé- és legfőképpen Istenre figyelés volt, amit egész évi célnak tűztem ki, és 3 héten belül Isten bezárt minket, hogy ezt meg is valósíthassuk. Most újra találkozhatunk, még mindig bizonyos korlátozásokkal, de érezzük, hogy kiesett egy időszak. Sok dolog megváltozott talán bennünk is. Talán kezdjük megérteni, hogy nem kell feltétlenül állandóan rohanni, hanem lehet megállni és várni Isten vezetésére, útmutatására, hagyni magunkat, hogy szerethessen...

*Almási Ferenc
lelkipásztor*



játék a presbiteri csendesnapon

Közös istentisztelet a trianoni ítélet és a Nemzeti Összetartozás Napja alkalmából

Megható volt elszakított testvéreinkkel együtt, egymást látva és hallva, emlékezni Isten előtti főhajtással arra, hogy 100 év után is együvé tartozunk.

Már januárban szóba került presbiteri gyűlésen az, hogyan tudnánk méltóképpen megemlékezni a tragédia 100. évfordulójáról. Kézenfekvő volt, hogy egységünk kihangsúlyozása nem elképzelhető a testvérgyülekezeteink bevonása nélkül. A járvány által írt forgatókönyv adta szűk mozgástérben a megvalósított internetes lehetőség kihasználására volt módunk, aminek eredményeképpen egy szépen sikerült, virtuális kézfogás átélői lehettünk. A lehetőségért Istennek hála, a megvalósításért a közreműködőknek köszönet.

Abban biztos vagyok, hogy ez a seb nem fog emberi erőfeszítések eredményeképpen soha begyógyulni. Egyedül Isten adhat vigaszt és enyhülést ezen a téren.

Már abban van valami megfoghatatlan keresztyéni alázat és a gyógyulás lehetőségét magában hordozó szemléletfejlődés, hogy a fájó esemény évfordulóján

nem a sebeink újbóli felszakítására, hanem a mellettünk, velünk hasonló nyelven és kultúrában gondolkodó, létező és tenni akaró testvéreink felé történő kéznyújtásra koncentráljuk a figyelmünket. Nem átkozódunk, keseregünk, hanem cselekszünk, a lehetőségeink keretei között építjük újjá a közös jövőnket itt a Földön és Krisztus királyságában.

Személy szerint már egyetemista koromban megéreztem valamit abból, hogy minél több elszakíthatatlan szállal kötődünk össze, annál jobban összetartozunk. Igyekeztem kapcsolatokat keresni a határon túli testvéreinkkel. Sokan furcsán néztek rám ekkoriban, hogy nem a „fényes Nyugat” vonz, mint sokakat, hanem a sanyarú sorban, de hitben, reményben Keleten, a diktatúrában élő testvéreinkkel való találkozás.

Többször hangsúlyozott véleményem, hogy a mai Magyar Köztársaság nem anyaország. Csonka ország vagyunk, mert az „utódállamokat” nem mi hoztuk „világra”, nem a mi hazánk szülte, hanem lecsonkolták róla gonosz erők által megvezetett döntéshozók. Valójában a magyarságot akkor ott, ténylegesen halálra ítélték. Azóta is hordozzuk lelkünkben



az ünnepi istentisztelet előkészületei

a csonkaság okozta komplexusainkat. Például az irigységet. Ne feledkezzünk meg a 2004. évi népszavazás szánalmas és szégyenletes eredményéről, vagy a mostanában gyakran hallható „bezzeg a szlovákok hol tartanak!” szólamot. Ez a rész Magyarország egyik fejlett területe volt. Itt kevésbé dúlt a török 150 évig, nem hagyott a mai napig tartó „gazdasági és etnikai emléket” ránk. Jól szervezett és gazdag bánya-, valamint ipari városok alakultak itt ki. A másik dolog, hogy északi szomszédunknál az úgynevezett kárpótlás mind a mai napig elmaradt. A magyarságtól és a németektől a kollektív bűnösség jegyében elkobzott hatalmas vagyon (5 Mózes 5,19) meghatározó a terület „gazdagságát” illetően mind a mai napig. A nincstelen földönfutóvá tett magyarok részére sem Csehszlovákia, sem Csehország, sem Szlovákia azóta sem adatott kárpótlást, sem jogi, sem anyagi tekintetben.

De vajon, hogyan is működtek azok a megevezetések, amelyek milliók sorsát hosszú időre megpecsételő döntéseket meghozó embereket ilyen módon befolyásoltak? (5Mózes 5,20) Mindennapjainkban a pletyka az, ami legjobban hasonlít a módszerhez. Valakiről, vagy valakikről alaptalanul, vagy féligazságokon alapuló rosszat állítunk. Az illetőnek esélye sincs arra, hogy tisztázza magát, mivel sok esetben a háta mögött zajló, hamis információáramlásról nincs is tu-

domása. Mint ahogy arról sincs, hogy kik, és milyen célból próbálják lejáratni. Az érdekes álinformációkat aztán ismételtetni kell, és újabb hírekkel erősíteni a lejárató kampányt, míg a hallgatóság kész ténynek veszi, és továbbadja. Nem úgy, hogy megbizonyosodik a valóságról, hanem inkább kiszínezeve, felnagyítva, ezzel is erősítve a „jól értesült ember” látszatát. Nem tudom, valaha, valaki objektív módon megpróbálta-e megmérni azt, hogy ezek a gonosz praktikák milyen hatalmas károkat okoznak. Leginkább az emberi együttműködés terén, bomlaszt-

„AZT AZONBAN MINDENKÉPP TUDNUNK KELL, HOGY KRISZTUS ORSZÁGÁBAN EGY ASZTALNÁL FOGUNK ÜLNI, HITÜNK SZERINT, MINDEN MEGVÁLTOTTAL, AZOKKAL IS, AKIK MOST, A TRIANONI ÁLLAMOK POLGÁRAI. MERT AZ Ő ORSZÁGA NEM E VILÁGBÓL VALÓ.”

va az alkotó egység kialakulásának a lehetőségét, de ugyanúgy a gazdaságban, emberi lelkekben, és bizony, emberi sorsokban is. A trianoni ítéletet (mivel ez nem volt béke, sem szerződés, ahol is a felek közös megegyezéssel megállapodnak) több évtizedes, hazug-

ságokon alapuló politikai aknamunka előzte meg.

Mindez az irigység miatt (5Mózes 5,21) Elkívánták a magyarságnak azt a sikerét, amit az idegen erők által levert szabadságharc apátiájából az előrettekintés, józan higgadt gondolkodáson és reális lehetőségeken alapuló kiegyezés által ért. Ez több mint 45 év olyan kimagasló haladást eredményezett hazánknak, aminek következtében, gyarmatbirodalom létrehozása nélkül is, a világ fejlett országai közé emelkedett. Ennek révén többek között számos világhírű tudóst adott a

magyar oktatás a világnak.

Azt azonban mindenképp tudnunk kell, hogy Krisztus országában egy asztalnál fogunk ülni, hitünk szerint, minden megváltottal, azokkal is, akik most, a trianoni államok polgárai. Mert az ő országa nem e világból való.

Végezetül megnevezem azokat a testvéreket, akik munkája nélkül ez a kézfogás nem, vagy nem így jöhetett volna létre.

Almási Ferenc (Tetemvár), Balogh Attila (Kárpátalja, Salánk), Bálint Csongor (Erdély, Mikóújfalú), Egyed Sándor (Erdély, Oltszem), Krusoczki Ferenc (Miskolc, technika), Orémus Zoltán (Felvidék, Kassa), Szöllösi Márton (Miskolc, technika), Veress Róbert (Erdély, Gernyeszeg), (és a névtelen szolgálók).

Isten áldja munkájukért őket!

*Guba Péter
presbiter*

Senior bibliakör

Kedves Testvéreim! Minden érdeklődőt szeretettel várunk az idősebb korosztály bibliárájára. Minden szerdán 10.00 órától nyolcan, tízen vagyunk együtt, nagy szeretetben. Alig várjuk, hogy találkozassunk. Most úgy vannak az alkalmak, hogy tiszteletes úr lefénymásolja az anyagot, kézbe adja és azt elolvassuk közösen. Mindenki kezébe veszi a Bibliát, és hozzá tud szólni, és el tudja mondani, hogy neki mit jelentett az olvasott Ige. A vírushelyzet miatt sajnos két hónapig elmaradtak az órák. Nehéz volt odahaza

maradni, különösen nekem, de szót fogadtam és otthon maradtam. Nem tudtam látogatni az idős testvéreket és az otthonokban lakókat. A gyerekeim hozták mindent, amire szükségem volt. Nagyon sokan telefonáltak, és én is hívtam sokakat, testvéreket és rokonokat. Voltak a gyülekezetből, akik többször is felhívtak és érdeklődtek az egészségem felől, ami nagyon jólesett. Nekem nincs internetem, de tiszteletes úr segítségünkre volt. Elküldte a két hónapi anyagot postán, János 1. és 2. levelét. Nagyon jó volt megtapasztalni, hogy gondoskodott rólunk, hogy ne maradjunk le a Biblia tanulmányozásában.

Én reggel általában 6 órakor ébredek, imádkozom, előveszem a Bibliát és a bibliáolvasó kalauz szerint kezdem olvasni az ígét, mellé még több könyvet is olvasok. Szeretem olvasni a Spurgeon: Isten ígéreteinek tárháza, az Isten műhelyében és Mindennapi kenyérünk című áhítatos könyveket. Igaz nem minden marad meg bennem, amit olvasok, de ez rendszeressé vált nálam, soha nem hagyom el. Dél előtt még hallgatok CD-n istentiszteleteket, közben kézimunkázok, ha kell főzök és ebéd előtt tornázok (már több mint 20 éve). Nem szeretném abbahagyni, amíg Isten megengedi.

Nagyon örülök, hogy feloldották a kijárási tilalmat, újra mehetünk templomba és bibliáórára. Megváltó Jézusom szeretete meghatározza az egész életemet. Az Úr Jézus mindannyiunkért meghalt a kereszten és feltámadásában mindannyian részesülhetünk. Hiszem és vallom, hogy akik szoros közösségben élnek Istennel és igéjével, nem szégyenülnek meg soha!

Újjá kell születni mindenkinek, aki be akar jutni az „új hajlékba”, ahol már nem lesz sírás és fájdalom. Hogyan? El kell fogadni az Úr Jézus Krisztust személyes megváltónknak! Jézus ott letöröl minden könnyet, leborulunk a trón előtt és imádjuk az Atyát, a Fiút és a Szentlelket. Én már oda készülök, ha az időm itt lejár. De ehhez úgy kell élni a Földön, hogy Isten kegyelméből odajussak. A keskeny úton, amelyik a kereszthez vezet, Jézus karjaiba, aki miattam, érettem és helyettem, a bűneimért halt meg a kereszten, hogy nekem életem legyen! Tudom, hogy élő Krisztusom van és egyszer az én porom felett is megáll...

Adjon az Úr mindenkinek szerető szívet, mindenkivel legyünk békességben! Imádkozunk minden emberért, különösen azokért, akik még nem fogadták el Jézus Krisztust személyes megváltójuknak. Én és a szűk családom, hála az Úrnak együtt tudunk imádkozni, de még sokan vannak a rokonságban, akikért minden nap imádkozok. Ezen felül naponta imádkozok a tetemvári gyülekezetért, a Bethánia Szövetségért, magyar nemzetünkért és azok vezetőiért, az Istenbe vetett hit növekedéséért. ÁMEN!

*Baji Lászlóné
a Senior Bibliakör tagja*

Hogy válaszolt a KEK kör a karantén alatti korlátozásokra?

Az év elejétől téma volt a bibliakörünkben is a Covid 19. Leginkább persze az a kérdés foglalkoztatott minket, hogy

milyen korlátozások lesznek majd a gyülekezés tekintetében, és ezeknek milyen hatása lesz a lelki és a közösségi életünkre nézve. A megszorítások olyan gyorsan jöttek, hogy a felkészülésre szinte nem is volt idő. Milyen jó, hogy a gyülekezet vezetése azonnal reagált erre a helyzetre, és a technikában jártas gyülekezeti tagok segítségével az online istentisztelet lehetőségét egy héten belül megteremtették! Bennünk azonban további kérdésként merült fel az, hogy mi lesz a bibliakörökkel, ahol a személyes találkozásnak, a közös beszélgetésnek nagyon jelentős szerepe van? Egy áthidaló megoldásnak mutatkozott az e-mailes levelezés, de ez a kapcsolattartás kevésbé hatékony formája lett volna. Nagyon megörültünk tehát, amikor Szöllösi Marci, informatikában jártas testvérünk, a videó konferenciához való csatlakozás lehetőségét biztosította a csoport minden tagja számára! Milyen előnyei, és milyen hátrányai voltak ezeknek a videó konferenciáknak? Elsőként azt említeném, hogy igényünk volt a gyakoribb, heti egyszeri virtuális találkozásra, talán a beszorítottság miatt is. Érdekes volt tapasztalni azt, hogy általában többen vettünk részt ezeken a virtuális alkalmon, mint a hagyományosan. Ebben valószínűleg az is szerepet játszott, hogy így nem kellett időt tölteni az utazással. A beszélgetésben ügyeltünk arra, hogy mindenki szóhoz jusson, ezáltal fejlődünk az egymásra figyelésben és az idő jobb kihasználásában. A hátrányok között említeném azt, hogy nem tudtuk közös énekléssel dicsérni az Urat. Ezenkívül elég kényelmetlen volt a képernyő előtt 2 órán keresztül azonos pozícióban ülni,

hogy jól hallhassuk és láthassuk egymást! Természetesen technikai problémák is előfordultak néha valamelyik kamerával, vagy mikrofonnal. Alapvetően attól is tartottam, hogy a megnyilvánulásaink kevésbé lesznek természetesek ebben a formában, de a kezdeti feszültség az idő múlásával egyre inkább oldódott. Az egyik alkalmon például a Fil. 3,3 alapján ki-ki arról számolhatott be, hogy mennyire akadályozta őt személyesen a hitre jutásban a származása, a neveltetése, a vallási háttere, a jó magaviselete, illetve az ezekből fakadó büszkesége. Örülök, hogy nyíltan tudtunk erről véleményt cserélni! A beszélgetéseink igei alapja a karantén alatt Pál apostolnak a Filippibeliekhez írt levele volt. A hozzászólásainkban inkább arra koncentráltunk, hogy kinek milyen üzenet lett hangsúlyos az adott szakaszból, így egymás hite által épülhettünk. A virtuális alkalmak látogatottságában az Úrhoz és az egymáshoz való ragaszkodásunk is kifejeződött. Áldott legyen az Úr, hogy az ige utáni vágyat Ő táplálta a szívünkben, mert a technika, csak a lehetőséget tudta biztosítani a bibliaórához! Pál apostol többször is arra buzdította a Filippibelieket, hogy örüljenek az Úrban mindenkor, ahogy az apostol is ezt tette a fogságban, a bezártságban. Nekünk a karantén miatt különösen is bátorító volt ebben az időszakban ez az ige: „*Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete!*” Fil. 4,4

*Bartha Árpád
presbiter*

A személyes találkozás nélkül is intenzív a Hajnal Kör

2018. tavaszán indult gyülekezetünk bibliaköre, a Hajnal Kör. Én 2019. őszén csatlakoztam a bibliakörhöz több gyülekezeti testvéremmel együtt, akikkel elvégeztük a Keresztkérdések kurzust. 2019. szeptemberétől a Református hitünk című könyv tematikája alapján haladtunk. Az imádság és a rövid tanítás után mindenki megosztja az adott heti témában képviselt látását, így épülünk egymás hite által. A márciusban kihirdetett koronavírus okozta járványhelyzet megváltoztatta bibliakörünk és személyes mindennapjaink életét is. A parókián kéthetente tartott személyes találkozásaink sajnos teljesen megszűntek, áttértünk az online együttlétekre. Igényeltük a heti rendszerességű alkalmakat, így most már hetente találkozhattunk.

Megtörtént, amit elképzelhetetlennek tartottunk pár hónappal ezelőtt, a templomi istentiszteletek is átkerültek az online térbe, az úrvacsoravétel húsvétkor és pünkösdkor elmaradt. A felvételeken láthattuk a jól ismert lelkipásztort, a templomunkat, a megszokott ülőhelyünket, melyet - kedves ötletként - most csak a rólunk előzetesen beküldött fényképünk mutatott meg. Éreztem/érezttük, hogy minden emberi törekvés ellenére ez nem az igazi. Ha látjuk és halljuk is a képernyőn és a hangszórón a tőlünk messze lévő lelkipásztort, egészen más személyesen részt venni az istentiszteleten együtt a testvérekkel.

A járvány időszaka alatt megváltoztak a közösségi oldalak tartalmai is. Az embe-

rek eddigi sablonos, ismétlődő, felületes megosztásai helyett istentiszteleteket, egyházi énekeket, istenes verseket, ige magyarázatokat, imádságokat osztottak meg egymással.

Mikor a félelem egyre nagyobb mértékben ölt testet bennünk, kevesen vannak, akik meg tudnak nyugtatni. Általában csak azok, akikben feltétel nélkül megbízunk, mert tudjuk, hogy a javunkat akarja. A megnyugvás, a megbékélés nem csak úgy magától jön. Ahhoz hit kell, de nem az emberekben, mert abban biztosan csalódní fogunk, hanem Istenben, aki sosem hagy minket magunkra.

„Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbenem.” (Jn 14,1)

Csőriné Kardos Éva

Online

Az általános iskola felső tagozatában (ez számomra 1959-62 –t jelentette) többször is kellett fogalmazást írunk valami ilyen címmel: Mi lesz 2000-ben? Írtunk mi mindenfélét, leginkább a közlekedéssel kapcsolatban: mindenütt mozgó járda lesz, a gyerekek légi taxival járnak iskolába, nagyobb távolságra mágnesvasutak suhannak stb. De gyakran felbukkant a videotelefon (nem is tudom, ismertük-e már ekkor ezt a szót, vagy csak körülírtuk). Ahhoz képest, hogy ekkor a faluban csak néhány „közületnek” volt telefonja, és a mezei polgár a postáról kérhetett meghívásos beszélgetést, ami minimum

egy fél napot vett igénybe, ez sem volt merészebb ábránd a légitaxinál, meg a mozgó járdánál. Mégis ez az egyetlen, ami megvalósult – ha nem is 2000-re, de 2020-ra biztosan.

Számomra már az első online istentisztelet is különös élmény volt, noha ennek csak passzív résztvevője lehettem, de amikor okostelefonokkal szervezhettünk FeTa összejövetelt, az maga volt a döbbenet a hatvan évvel ezelőtti általános iskolás számára!

Az online istentiszteletek, ha nem is adták egészen a valóságos jelenlét élményét, mégis sokban pótolták azt. Tudok olyan testvérekről is, akik otthon is igyekeztek a templomi külsőségeket megtartani öltözködésben, fegyelmezett viselkedésben. A húsvéti online úrvacsora már nem volt ennyire egyértelmű, de sokak számára ebben a formában is áldott, örömteli alkalommá vált.

A kisebb létszámú csoportok, bibliakörök számára azonban nagyon alkalmas és jól szervezhető lehetőség volt az internetes összejövetel. Hat órára mindenki a helyén volt (az otthoni kanapéján vagy foteljében) és várta a hívást, amit csak el kellett fogadnunk és máris megjelentünk a magunk kis négyszögében a telefon képernyőjén. Egy telefon egy házaspárt (főleg, ha elég közel ültek egymáshoz) jól kiszolgált. Tekintve, hogy általában 6-8 párról volt szó, ugyanennyi négyszögben egyszerre jelentünk meg, és láthattuk, hallhattuk egymást. Számomra ez maga volt a csoda! Mindig volt egy irányító (manapság moderátornak hívják), aki szabályozta a megszólalások sorrendjét, így volt elkerülhető, hogy egyszerre

ne beszéljünk többen. Ez tette gördülékennyé, ugyanakkor fegyelmezettebbé is a virtuális együttléte. Noha, én néha úgy éreztem, hogy a személyes jelenlét egyik többlete éppen az, hogy akkor (bármennyire csúnya dolog is), egymás szavába is vághatunk és spontán „lereagálhat-

„SZÁMOMRA MÁR AZ ELSŐ ONLINE ISTENTISZTELET IS KÜLÖNÖS ÉLMÉNY VOLT, NOHA ENNEK CSAK PASSZÍV RÉSZTVEVŐJE LEHETTEM, DE AMIKOR OKOSTELEFONOKKAL SZERVEZETTÜNK FETA ÖSSZEJÖVETELT, AZ MAGA VOLT A DÖBBENET A HATVAN ÉVVEL EZELŐTTI ÁLTALÁNOS ISKOLÁS SZÁMÁRA!”

juk” a hallottakat. Néha éppen ettől válik élővé, olykor izzóvá, egy-egy izgalmas téma megvitatása. Ettől függetlenül az így együtt töltött alkalmanként másfél-két óra alatt több információt kaptunk egymástól, mint a személyes találkozásnál – igaz, hogy a kézfogás és a puszi hiányzott.

Egy alkalommal online presbiteri megbeszélést is tartottunk. Gyűlésnek csak azért nem merem nevezni, mert félek, hogy a szó szerint vett törvényi feltételeknek talán nem mindenben feleltünk meg. De hát hogy is gondolhattak volna a zsinati törvényhozók akár csak egy fél évvel ezelőtt is azokra a mai technika adta lehetőségekre, amiknek használatát a világjárvány kikényszerítette! Az élet viharos gyorsasággal lépett túl az emberek által alkotott törvényeken. Ezen is

érdemes elgondolkodnunk, mert nem tanulság nélkül való.

Számomra a mostani világjárványnak az az üzenete, hogy fontos figyelmeztetést kapott az elbizakodott ember, aki tudásával már-már a Teremtőhöz méri magát. Most ismét kiderült (a Babel tornya építése óta ki tudja már hányadszor), hogy milyen ingatag és törekeny ez a mi világunk. De pozitívumokat is hozott. A templomokat bezárták, istentiszteletek és úrvacsorák maradtak el, de az internet révén, no meg a rádióban és tévében kapott nagyobb műsoridőnek köszönhetően az eddiginél sokkal több emberhez jutott el az evangélium. Hiszem, hogy ennek a (ma még talán nem is sejtett) áldása nagyobb, mint a kényszerű otthonmaradás vesztesége.

*Dr. Benke László
presbiter*

Fiatal Felnőttek Köre

Az elmúlt hónapok a Fiatalköreben is sok változást hoztak. Mivel fontosnak tartottuk a korlátozások betartását, így online tartottuk meg az alkalmainkat, kezdetben nagy lelkesedéssel, mely az idő folyamán azonban egyre alábbhagyott. Mind kevesebben voltunk az alkalmakon, ahogy az idő előre haladtával mindenki számára egyre terhesebbé vált a számítógép előtt ülés, és a képernyőn keresztüli kommunikáció. Érdekes megtapasztalás volt, hogy a közös-

ség megélésében milyen fontos szerepe van a fizikai együttlétnek. Hiába láttuk, hallottuk egymást, az olyan egyszerűnek tűnő dolgok, mint a szemkontaktus, vagy egy támogató pillantás, kézfogás hiánya sokat rombolt a közösségi élményen. Hiába lett kényelmesebb az alkalmakon való részvétel, hiszen nem kellett készülődni, utazni, csak bekapcsolni a számítógépet, ez mégsem tette vonzóbbá azt. Megtapasztaltuk, hogy a világ által folyton hangoztatott kényelem nem értünk van, hanem csak elvesz az életünkől egyre fontosabb dolgokat, majd végül, ha hagyjuk, az (örök) életünket is. A megszorított szabadidő, a kényszerű lelassulás mintegy kötelezően hozta magával, hogy mélyebb kérdéseket tegyünk fel az életünk kapcsán, amiket esetleg eddig szőnyeg alá seprtünk. Alkalmat kaptunk arra, hogy több időt töltsünk Istennel, ami azonban együtt járhatott a feddés, vagy a sürgető változtatások szükségének érzésével. Persze választhattuk a langyos kényelem egyre szorosabb ölelését is, melyben a felmerülő félelmek és szorongások egyedüli ellenszere azok valamilyen módon történő elnyomása lehetett. „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a Földre!” (Mt. 10,34) Ez a korábban nyugtalanító ige új értelmet nyert ebben az időszakban, mert valóban, a békességet nem várhatjuk a kényelmünkben pihenve, hogy Krisztus egyszer csak „szervírozza” azt. Nem spórolhatjuk meg a Vele való találkozás kényelmetlenségeit, mert valljuk be, ha őszintén akarjuk Őt befogadni, lesznek ilyenek is bőven. Ám mindig hagy választást, választhatjuk a könnyebb utat,

ahol nincs szembesülés, nem kell elengednünk valamit, amit úgy érzünk képtelenek vagyunk, vagy ahol túlpörgetett életünk zakatolásában tetszeleghetünk a világnak. Igen, azt a bizonyos széles utat, amin olyan sokan járnak, ami olyan népszerű, csak épp a kárhozatba visz. Csofátos volt intenzíven megélni, hogy számunkra ez az időszak is a fejlődés javára lehetett, ha mertük a nehezebb, kényelmetlen utat választani. S így eshetett meg, hogy közülünk is voltak, akik régóta feszítő kérdéseket oldottak meg Istennel, napokat imádkoztak át korábbi rohanó életük helyett, vagy tapasztalták meg különleges módokon az Úr kegyelmét és gondviselését. S így hálás szívvel tudunk visszatekinteni, és a belső szobánkban őszinte örömmel megköszönni Istennek, hogy áldássá formálta bennünk ezt a nehéz időszakot. Bízunk benne, hogy minél több testvér tapasztalta meg az elmúlt hónapokban Gyökössy Endre szavainak igazságát: „Ha visszanézünk, csak azt mondhatjuk: Igen Uram úgy volt, ahogy megígérted. Velünk voltál minden napon!”

Hártó Ákos

BIZONYSÁGTÉTEL

„Mivel kedves vagy az én szememben, becses vagy és én szeretlek: embereket adok helyetted, és népeket a te életedért” Ézsaiás 43,4

Mintegy 4 évvel ezelőtt, amikor második gyermekünket vártuk, meglátogattuk Németországban a svájci határ mellett élő nagynénémeket. Mivel a mi autónk elég öreg volt, nem mertünk vele ilyen hosszú útra elindulni, nehogy műszaki hiba történjen az utazás alatt, így legjobb barátom frissen szervizelt családi járgányát kértük kölcsön az utazásra. Sajnos a nagy rohanásban elmaradt az ilyenkor szokásos utazási biztosítás megkötése. Utunk első fele eseménytelenül telt,

azonban Salzburg magasságában erőtlenné vált az autó, alig lehetett vele haladni a meredek hegyoldalakon. Végül le is kellett jönnünk az autópályáról, alsóbbrendű utakon, jelentős késéssel értünk csak célba. Másnap irány a szerviz, ahol egy kábelköteg

hibáját állapították meg, ki is cserélték azt viszonylag jutányos áron. Az autó azonban nem javult meg, továbbra is erőtlen volt, alig bírt a meredek partokon közlekedni. A szerviz újra megvizsgálta, majd közölték, hogy az egyik PD-elem lehet elkoszolódva, tisztítás esetleg lehetséges, a csere több mint 2000 euro lenne. Bár töltöttünk a tankba egy tisztító

„RENDKÍVÜL POZITÍV EMLÉK SZÁMUNKRA AZÓTA IS, HOGY OLYAN TESTVÉREKEL AJÁNDÉKOZOTT MEG AZ ÚR, AKIKRE BÁRMILYEN KÖRÜLMÉNYEK KÖZÖTT LEHET SZÁMÍTANI, AKIK VALÓBAN TESTVÉRÜL SZÜLETNEK A NYOMORÚSÁG IDEJÉN”

adalékot, úgy tűnt, ez sem tudta átmosni a motort kellő mértékben, így nem mertünk vele elindulni a hazaútra. A csere sem a végéhez közelítő szabadságom, sem az anyagiak miatt nem volt reális opció. Végül hosszas szervezés és tanakodás után a barátom és egy másik testvér értünk jöttünk egy trélerrel. Rendkívül pozitív emlék számunkra azóta is, hogy olyan testvérekkel ajándékozott meg az Úr, akikre bármilyen körülmények között lehet számítani, akik valóban testvérül születnek a nyomorúság idején (*Péld. 17,17*). Idő szűke miatt úgy döntöttünk, Svájcra keresztül utazunk haza, mert így jelentősen rövidebb utat kell megtenni. A svájci határon azonban félreállítottak minket, megmérték a szerelvényt és túlsúlyosnak találták. Hiába kértük, hogy engedjenek el bennünket, visszamegyünk Németországba (az autó működőképes volt, csak a partokon nem bírt menni) két külön járművel, ami így már

nem túlsúlyos, a határőrök hajthatatlanok, kegyetlenek és cinikusak voltak. Végig éreztük, hogy a szemükben csak kelet-európai söpredék vagyunk. Feleségemet és akkor két éves kislányunkat nagynénémék visszavitték magukhoz. Mi hárman hajnal kettőig időztünk a határőrségen, a tréler vezető testvért gyanúsítottként hallgatták ki, majd feljelentést tettek ellene. Közölték,

tárőrök hajthatatlanok, kegyetlenek és cinikusak voltak. Végig éreztük, hogy a szemükben csak kelet-európai söpredék vagyunk. Feleségemet és akkor két éves kislányunkat nagynénémék visszavitték magukhoz. Mi hárman hajnal kettőig időztünk a határőrségen, a tréler vezető testvért gyanúsítottként hallgatták ki, majd feljelentést tettek ellene. Közölték,

a büntetés várható összegét, amely több volt háromhavi fizetésemnél. A hazaúttal kapcsolatban annyit említenék meg, hogy az autó végül gond nélkül hazajött a saját lábán, úgy tűnik hatott a motorisztító adalék, csak később, mint szeretjük volna. Hazaérve vártuk a hivatalos levelet, és reménykedtünk, imádkoztunk, hogy valami csoda folytán megússzuk az anyagi romlással fenyegető büntetést. Abban kezdettől fogva biztos voltam, hogy bármi is lesz a végeredmény, nekem kell vállalnom a következményeket, hiszen az eljárás alá vont nagycsaládos testvér kvázi miattunk került bajba, a mi segítségünkre jött és pechére ő vezetett, amikor a határra értünk. Több igei bátorítást is kaptunk (pl. *Zsolt. 21,12-13* amire tisztán emlékszem), amit akkor úgy értelmeztünk, hogy valami csoda folytán elengedik majd a büntetésünket. Annál nagyobb sokként ért bennünket, amikor az eljárás alá vont testvér szólta, hogy megkapta a határozatot a bírságról. Még két kört futottunk fellebbezés kapcsán, de csak be kellett látnunk, hogy esélytelen a dolog, nem akartuk a svájci bírósági procedúrát megkockáztatni – bár több eljárási hibát is elkövettek a határőrök. A testvér azt javasolta, szervezzünk gyűjtést a testvériségben, azonban bennünket feleséggel arra vezetett az Úr, hogy a teljes megtakarított pénzünk (amiből a lakásunk megvásárlására kapott kölcsönt szeretjük volna minél előbb visszafizetni) feláldozása árán nekünk kell rendezni ezt a bírságot. Ezt el is mondtam a testvérnek, hozzátéve, hogy mivel a világ rabolt ki bennünket, nem a testvériség anyagi áldozataiból várom a könnyebbü-

lést, hanem a világnak kell visszaadnia, amit elvett tőlünk. Így nem tettük közhírré a helyzetet, néhány testvér azonban, aki mégis tudott az ügyünkről, imádságai mellett anyagilag is mellénk állt, ami nagyon sokat jelentett abban a helyzetben. A bírságot kifizettem, és vártam, hogyan fogja az Úr visszavenni a világtól a ragadományt. Még abban az évben életbe lépett egy új jogszabály, ami alapján a településeknek új településképi szabályozást kellett készíteniük, államilag megszabott áron. Ebből a munkából az öcsém vállalkozása is kivette a részét, és engem is bevont az adminisztratív fejezetek elkészítésébe. Ebből kifolyólag amikor évvégén számot vettem az anyagi helyzetünkkel, csodálkozva és Isten iránti túlcsoorduló hálával állapítottam meg, hogy az Úr négyszeresen fizettette vissza nekünk a világgal az okozott kárt, pont, mint a bűnbánó vámszedő tette (*Lk. 19,8*), így lehetőségünk nyílt az akkori lakásunk megvásárlására kölcsön kapott összeget hamarabb visszafizetni.

*Jobbágy Péter
presbiter*



konfirmáció Gyülekezetünkben



konfirmandusok köszöntése



jegyesoktatás



ifisek



készülődés az első offline istentiszteletre



Felelős szerkesztő: Almási Ferenc

A szerkesztőbizottság tagjai:

*Dr. Benke László, Dr. Jobbágy Péter, Jobbágy Tamás, Kovács Andrea
Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében
Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik*